

Bir sabah sevgilisinden aldığı bir mesajla çarpılmış, o zamana kadar iyi kötü idare ettirdikleri, kimseye benzemediğini düşündükleri hayatlarını orta yerinden bölen o yarılmayı hissetmiştir.

Halbuki ona hayatım boyunca seveceğimi söylemiştim. Yalan değildi, böyle hissediyordum. Yine de zamanı kim bilebilir?

Hangi şairdi o, hani zamanın krallığından bahseden? Öyle bir şair yok mu yoksa, ben mi uyduruyorum? Veya o kadar çok var da, zuhrunun şiddetinden mi gaip? Şair milleti aynı dertleri farklı kelimelerle anlatmak için yarışan adamlar, herhalde bunu anlatmış olanı da vardır. *Zamanın çürüten kudretinin aşkla mükalemesi.*

Bir şair değilim, olmak ister miydim bilemiyorum. Sevgililerime şiir okumam zaman zaman hoşlarına giderdi. Ancak hoşlarına giden şeyin şiir mi, yoksa benim bu ünlü şairleri bilen birisi olmam mı olduğunu hiç kavrayamadım. Kadınları kavrayamadım zaten, hiç biri kendini bırakmadı bana...

Ne diyorduk? *Şu kız.* Sabahın köründe uyanırken gördüğü kabusun etkisiyle artık iyi bir insan olmadığını sevgilisine *seni bir daha görmek istemiyorum orospu* diye bir mesaj atarak gösteren bir korkağım artık. *Bari yüzüne söyleseydin* demişti bir arkadaşım...

Nasıl böyle oldu bilmiyorum. Benim için bir sembol olmuştu o, ulaşmaya çalıştığım her şeyin bir sembolü. Benimki gibi bölük pörçük bir ailenin değil, en az ikiyüz senedir buraların bilinen en köklü ailelerinden birine mensup, kadeh eline yakışan, farklı dillerde diplomalarına, onlarca şehirde çekilmiş fotoğrafa sahip, hemen herkesin peşinden koştuğu bir kızdı o. Neredeyse evleniyorduk, ne demekse?

Bir semboldü işte, taşradan gelenleri ezmesiyle maruf bir üniversiteden, önüne bakarak girip göğşe bakarak çıkmaya gayretli birinin hayatta ulaşabileceği en büyük hedef. Yine de olmuştu bir şekilde, ufak gülümsemeler, kaçamak bakışlar, yanlışlıkla gönderilen mesajlar, iki anlamlı sözcükler...

Günümü ve geleceğimi onun üstüne kurmuştum. Hayallerim, tatillerim ve benliğim onunla var, onsuz yoktu. Aşık mıydım, yoksa aşık olunca daha kolay geçeceğini mi düşünüyordum, bilmiyorum; yine de bir kaç ay çok güzel gitti. Bana bilmediğim bir hayatı, etrafına sakın bir kibirle bakan, üstünlüğünü içselleştirmiş ve kaynağını hiç sorgulamayan insanların dünyasını tanıttı. Çok şey öğrendim, hayatta ancak bir bileni tanıdığınızda öğreneceğiniz cinsten bilgiler...Kitaplarda yazmayan, yakın arkadaşlar dışında terennüm edilmeyen. Ben de ona yine bu türden, pek de alışık olmadığı cinsten doğrular anlatıyordum. Benimkisi onun ilgisini girmedığı karanlıkların egzotizmine çekmekle alakalıydı, gezdiği sokaklardaki kestirmeleri anlattım; satmayı bildiğim kadarıyla geçmişimi, boğuk griyi değil, parlak siyahı, aralarında bulunmadığı, kendini aşip asla bulunamayacağı insanları anlattım, sözlerini, hayatlarını, insanları.

Karşısında çok büyük zorluklar yaşamış gibi duruyordum, bana bu yüzden hayran olmalıydı. Etrafındaki kimseye benzemediğimi söylerdi. Ben de gülümserdim, *benim gibilerin sana yaklaşması için bir aziz olarak dört kere ölüp yeniden doğması gerekir.*

Sonra sonra bana olan ilgisinin bu bahsettiğim hayata, bu herkesin *batıl inanç*, *eskilerin masalları* dediği hayata olduğundan şüphe etmeye başladım. Turist merakı değildi onu çeken, etrafında kimsede bulamadığı şeyi arıyordu...Kendini bağlayacak yüce bir yalan.

Farkedişim dönüm noktasıydı, bir anda kendimi, o merak ettiğim, ait olmak için kıvrandığım hayatın dışında olmakla gurur duyar buldum. Anlattığım şeylere nasıl baktığımı ciddi ciddi o zaman sorgulamaya başladım. Öncesinde sadece arkeolojik değeri olan bilgi kırıntılarıydı bunlar benim için, şimdiyse, bir insana anlattığım en kötü masallar olmaya doğru gidiyordu.

Ben onu etkileyen bu inançlardan, mesela iyi olanların cennete gideceğinden, kötülüklerin cehennemle karşılaşacağından dilimde bir küçümseme tadı alarak bahsederdim. Ben böyle şeylere inanmazdım, o gerçekten inanıyordu. Küçümsediğim, geride bıraktığım, aştığım inançlarım; en yakınımda yeniden gözümün önüne geliyordu.

İyi olmak için bunlara ihtiyacım yoktu. Cahiller yoldan çıkmasın diye uydurulmuş şeylerdi, inananlar da sadece ahmaklardı. Nasıl olabilirdi ki, o kadar eğitimi ve bilimi bırakıp, bazı esmerlerin iddia ettikleri peygamberler olduğuna inanabilirdim, nasıl meleklerle, cinlere, şeytanlara inanabilirdim? Nasıl olurdu da, insanların adalet aramamaları için uydurulmuş bu ahiret dedikleri şeye inanabilirdim? Nasıl olabilirdi bu?

Ama karşımdaki insan, bu diplomaları dizi dizi, dışardan böyle şeylere hiç kulak asmazmış gibi duran insan peygamberin sözlerini öğreniyor ve bana tekrar ediyordu. Benden öğrendiği masallara inanıyor ve onu da, anlattığım masalları da ekşi bir nefesle solumama sebep oluyordu.

Dışımda değişen hiç bir şey yoktu. Her şey yine eskisi gibi gidiyordu. Ancak içimde yaşadığı hayata karşı bir küstahlık, bir kendini beğenme üremeye başlamıştı. Kendini belli etmeyen, bazen benim bile unuttuğum, ancak ufak söz aralarında, mimiklerde, devam ettirilemeyen ilgide farkedilebilen bir duygu. Yine de büyüyordu yavaş yavaş.

Kopmuştuk. Neden olduğunu anlayamazdı. Beni ciddiye aldığından dolayı olduğunu bilse o garip bakışlarından birini atar, bana sarılarak *sen delisin* derdi belki ama kopmuştuk. Bir seneye yakın olmuştu başlayalı ve ben artık içimde günden güne zehirli bir larva gibi büyüyen bu nefreti onun yüzüne kasmaya hazırdım. Nasıl olacağını bilmiyordum, ne gün olacağını bilmiyordum, sadece olacağını biliyordum...

Aklıma hiç olmadık küfürler geliyordu. O masallara da, onları anlatanlara da, inananlara da sıvamak istediğim küfürler. Nefret beni yakıyordu, larva kurda dönüşmüş, damarlarımda geziyor, beynimi yiyordu.

Kronik uykusuzluğumun zıplattığı bir sabah, namazdan gelen ak sakallı komşuyu gördüm, sakın yürüyüşünde, üzerinden hiç çıkarmadığı ceketinde sevgilimin ilgisini cezbeden bütün o gerilik somutlaşmıştı. Ben yüzü bu adam kadar sakın parlayan, söylediği yalanlara kendi de inanan birini görmemiştim. Bana her zaman selam verir, ben de komşuluk hatırına selamını alırdım. Sabahın

ilk ışıklarıyla geldiği evinden kahvaltı yapıp çıkacak, iki sokak ilerdeki dükkanını açacaktı. O kadar tembelliğe bu nur yüzlülük az bile...

İçimde beni yiyen kurt, gördüğüm ak sakallıdan kurtulmanın yolunun onu merak eden birinden kurtulmak olduğunu söyledi. Ben de o zaman kurduğum hayallerin tümünü başıma geçiren, aradığım dünyanın kendi dünyası olmadığını hatırlatan sevgilime o mesajı gönderdim.

Aradı. Günlerce aradı hem de. Beni kimse onun kadar merak etmemiştir. Açmadım telefonları. Ne olduğunu anlamadı. Öfkemi de anlamadı.

Son gönderdiği mesajda ettiğim hakaretlere rağmen beni sevdiğini, çünkü kendisine yepyeni bir ufuk açtığımı söylüyordu.

Ufkuna lanet olsun.